

Bemærkninger til forslaget

Grundlaget for SSP-samarbejdet skal søges tilbage til 1977, hvor Det Kriminalpræventive Råd traf beslutning om at opfordre til at oprette kontaktudvalg mellem skole, socialvæsen og politi som en kriminalpræventiv indsats.

Forslaget om et formaliseret SSP-samarbejde var motiveret af en kraftig stigning i kriminaliteten i 60'erne. Ønsket var via et formaliseret samarbejde at sikre, at myndighederne samordnede deres bestræbelser og vurderede de relevante foranstaltninger over for børn og unge ud fra en helhedsforståelse med henblik på at forebygge kriminel adfærd blandt børn og unge. Samarbejdet havde til formål at:

- skabe et *samordnet forebyggelsessystem*, der forebygger kriminel adfærd,
- forme et system, der kan opfange *faresignaler*, så man kan sætte tidligt ind,
- gøre en speciel indsats, der *hindrer*, at der opstår og udvikler sig grupper af unge med uhensigtsmæssig social adfærd, herunder kriminel adfærd.

Inden for de seneste 5 år er der sket mærkbare ændringer i kriminalitetsmønstret. For unge under 13 år er kriminaliteten faldet med omkring 20 pct. Tilsvarende gør sig gældende for de 13-, 14- og 15-åriges vedkommende, medens kriminaliteten for de 16- og 17-åriges vedkommende kun er faldet med henholdsvis 15 pct. og 5 pct.

For voksenalderen og herunder som noget nyt pensionistgruppen og gruppen af voksne kvinder er kriminaliteten derimod stærkt stigende. Disse forhold er uden tvivl resultat af en stigende arbejdsløshed, dårlig økonomi for pensionister og særdeles hårde levevilkår for enlige forsørgere.

Ved undersøgelse af gengangere blandt de unge, der modtager tiltalefrafald, viser det sig, at 80 pct. af disse aldrig kommer tilbage i retssystemet, og det synes derfor, som om frafaldene hjælper. De sidste 20 pct., der uagtet tiltalefrafaldene fortsætter en kriminel løbebane, svarer formentlig til den »5 pct.-gruppe«, alle resocialiseringssystemer kender og bruger hovedparten af ressourcerne på.

I justitsministerens redegørelse om unge lovovertrædere til Folketinget den 24. februar 1989, (R 6, se Folketingstidende 1988-89, forhandlingerne sp. 2450) fremhæves dels den manglende opfølgning af sociale tilbud over for unge og dels, at kriminalitetens årsager oftest er »kedsomhed eller trang til aktivitet og en søgen efter noget at rette virkelysten imod«.

Efter retsplejeloven kan unge meddeles tiltalefrafald, eventuelt på vilkår af betaling af bøde eller erstatning. Vilkår kan endvidere bestå i fastsættelse af hjælpeforanstaltninger efter bistandsloven gennem de sociale myndigheder eller andre vilkår som i betingede domme.

I praksis kan der gå op til 3-6 måneder fra sagens opklaring hos politiet, til den unge får meddelt tiltalefrafald. Endvidere kritiseres det, at politiet efter meddelelsen om tiltalefrafaldet til den unge ikke modtager nogen underretning fra social- og sundhedsforvaltningerne om forløbet af de hjælpeforanstaltninger, der er opstillet som vilkår for tiltalefrafaldet. Det kritiseres også, at de sociale myndigheder ikke konsekvent følger vilkårene for tiltalefrafaldet op, f.eks. med beskikkelse af en personlig rådgiver eller en ekstreordinær indsats med hensyn til at skaffe arbejde eller uddannelse.

Der er behov for, at der i kommunerne tages initiativer til at stramme tilbudene til unge lovovertrædere op og smidiggøre sagsbehandlingen.

En væsentlig del af etablerings- og opfølgingsarbejdet over for de unge fungerer ved personlig kontakt med den unge; derfor er det væsentligt, at kommunerne sikres økonomisk mulighed for, at også personaleudgifter kan afholdes med 50 pct. statsrefusion.

Udvikling af SSP-samarbejdet skal ses i lyset af de erfaringer, det hidtidige arbejde giver.

De lokale SSP-udvalg har forskellige steder været fødselshjælpere for konkrete projekter igangsat af kommunerne til gavn for børn og unge. Det er forslagsstillernes opfattelse, at kommunerne skal løse de sociale opgaver over for børn og unge. At der i en række tilfælde ikke har været tilstrækkeligt med tilbud og opfølgning over for særligt truede unge, kan